

Sygn. akt II AKa 291/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grażyna Świdorska - Wandor

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska

SSA Witold Kuczorski (spr.)

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Mirosława Kido

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 r.

sprawy

J. B.

oskarżonego z art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

J. K.

oskarżonego z art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 11 marca 2013 r., sygn. akt **II K 35/12**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. wymierza oskarżonym: J. B. opłatę w kwocie 400 (czterysta) złotych, J. K. opłatę w kwocie 1100 (jeden tysiąc sto) złotych za postępowanie odwoławcze oraz obciąża ich po połowie wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

J. B. został oskarżony o to, że:

1. w okresie 7 stycznia 2004 r. do 16 grudnia 2004 r. w O. i C. działając w warunkach ciągu przestępstw i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przyjętego podziału ról oraz zadań, w celu udaremnienia przestępczego pochodzenia środków płatniczych i w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej jako właściciel Gospodarstwa Rolnego w K., Prezes Zarządu Spółki z.o.o. (...) w K. i Prezes Zarządu Spółki z.o.o. (...) w K. oraz z inną nieustaloną osobą, która wystawiła łącznie 46 faktur stwierdzających fikcyjną sprzedaż złomu w łącznej ilości 39.268 kg i łącznej wartości 299.238,40 zł dla Firmy Handlowo – Usługowej (...), które to dokumenty stanowiły podstawę wielokrotnego przelewu

środków pieniężnych na rachunek Firmy Handlowo – Usługowej (...), o nr (...) w Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział w C. w łącznej kwocie 147.054,01 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstw skarbowych.

tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od 1 stycznia 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. w S. nakłaniał M. S. do dokonania przestępstwa oszustwa poprzez doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotów gospodarczych pod pozorem zakupu towarów dla firm (...) i (...) bez zamiaru zapłaty za pobrany towar.

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

3. w styczniu 2004 r. w K. podzegał M. S. do dokonania zabójstwa W. F.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

J. K. został oskarżony o to, że:

W okresie 7 stycznia 2004 r. do 16 grudnia 2004 r. w O. i C. działając w warunkach ciągu przestępstw i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przyjętego podziału ról oraz zadań, w celu udaremnienia przestępczego pochodzenia środków płatniczych i w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej jako właściciel Przedsiębiorstwa (...) przyjął od G. N. właściciela Firmy Handlowo – Usługowej (...) wystawione przez niego 126 fikcyjne faktury VAT sprzedaży złomu o łącznej ilości 328.394,2 kg i na łączną kwotę 1.182.784,80 zł dla swojej firmy, które to dokumenty stanowiły podstawę wielokrotnego przelewu środków pieniężnych na rachunek przedsiębiorstwa G. N. o nr (...) w Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział w C. w łącznej kwocie 147.054.01 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstw skarbowych a następnie środki te przyjmował po wypłaceniu w gotówce.

tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

H. Ś. został oskarżony o to, że:

W okresie od 26 grudnia 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. w B., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu marki L. wraz amunicją i pistoletu gazowego R..

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Słupsku, w wyniku ponownego rozpoznania sprawy, wyrokiem z dnia 11 marca 2013 r., sygn.akt. II K 35/12

I. uniewinnił **oskarżonego J. B.** od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku,

II. uznał **oskarżonego J. B.** za winnego tego, że w okresie od 1 stycznia 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. w S., chcąc aby M. S. dokonał przestępstwa oszustwa poprzez doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotów gospodarczych pod pozorem zakupu towarów do przedsiębiorstwa (...) bez zamiaru zapłaty, usiłował nakłonić M. S. do popełnienia tego czynu zabronionego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę dokonania czynu zabronionego przez M. S., tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 22 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt. 4 k.k. skazał go na karę 12 /dwunastu/ miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując, na podstawie art. 35 § 1 k.k., do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 /trzydziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

III. uznał **oskarżonego J. B.** za winnego tego, że w okresie od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 30 października 2004 r., daty bliżej nieustalonej, w L. chcąc, aby M. S. dopuścił się zabójstwa W. F., usiłował nakłonić go do popełnienia tego czynu zabronionego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę dokonania czynu zabronionego przez M. S., tj. zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw.

z art. 22 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy zast. art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. skazał go na karę 3 / trzech/ lat pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. połączył orzeczone wobec **oskarżonego J. B.** karę pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

V. uznał oskarżonego J. K. za winnego tego, że w okresie od 5 marca 2004 r. do 13 października 2004 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz udaremnienia stwierdzenia pochodzenia środków płatniczych z podlegającemu bezprawnemu odliczeniu podatku od towarów i usług, naliczonemu za okres styczeń - wrzesień 2004 r. w kwocie 253.095,59 złotych, wielokrotnie dokonał przelewu środków płatniczych w łącznej kwocie 147.050,00 złotych na rachunek o numerze (...) prowadzonym w Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział w C. prowadzonym na rzecz Firmy Handlowo- Usługowej (...), O. na podstawie:

- 1) faktury z dnia 7 stycznia 2004 roku o numerze: (...), ilość złomu: 1 144 kg, na kwotę: 8 723,49 złotych,
- 2) faktury z dnia 8 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 020 kg, na kwotę: 4 479,84 złotych,
- 3) faktury z dnia 9 stycznia 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 865 kg, na kwotę: 4 854,38 złotych,
- 4) faktury z dnia 14 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 370 kg, na kwotę: 2 234,43 złotych,
- 5) faktury z dnia 15 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 778 kg, na kwotę: 17 570,08 złotych,
- 6) faktury z dnia 19 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 339 kg, na kwotę: 8 286,36 złotych,
- 7) faktury z dnia 20 stycznia 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 159 kg, na kwotę: 7 823,61 złotych,
- 8) faktury z dnia 26 stycznia 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 2 710 kg, na kwotę: 15 448,25 złotych,
- 9) faktury z dnia 27 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 096 kg, na kwotę: 5 621,76 złotych,
- 10) faktury z dnia 28 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 362 kg, na kwotę: 2 208,20 złotych,
- 11) faktury z dnia 29 stycznia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 981 kg, na kwotę: 4 308,55 złotych,
- 12) faktury z dnia 2 lutego 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 671 kg, na kwotę: 13 259,45 złotych,
- 13) faktury z dnia 3 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 184 kg, na kwotę: 7 118,99 złotych,
- 14) faktury z dnia 4 lutego 2004 roku o numerze: (...)ilość złomu: 4 280 kg, na kwotę: 26 630,16 złotych,
- 15) faktury z dnia 5 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 092 kg, na kwotę: 9 009,94 złotych,
- 16) faktury z dnia 5 lutego 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 000 kg, na kwotę: 6 954,00 złotych,
- 17) faktury z dnia 6 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 444 kg, na kwotę: 9 356,06 złotych,
- 18) faktury z dnia 9 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 992 kg, na kwotę: 4 499,39 złotych,
- 19) faktury z dnia 10 lutego 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 026 kg, na kwotę: 9 613,11 złotych,
- 20) faktury z dnia 12 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 554 kg, na kwotę: 15 864,51 złotych,
- 21) faktury z dnia 17 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 192 kg, na kwotę: 8 396,64 złotych,

- 22) faktury z dnia 19 lutego 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 413 kg, na kwotę: 2 724,63 złotych,
- 23) faktury z dnia 25 lutego 2004 roku o (...) ilość złomu: 443 kg, na kwotę: 3 975,61 złotych,
- 24) faktury z dnia 1 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 455 kg, na kwotę: 14 691,30 złotych,
- 25) faktury z dnia 1 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 248 kg, na kwotę: 665,63 złotych,
- 26) faktury z dnia 4 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 930 kg, na kwotę: 24 507,36 złotych,
- 27) faktury z dnia 13 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 071 kg, na kwotę: 14 860,33 złotych,
- 28) faktury z dnia 15 marca 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 3 286 kg, na kwotę: 22 419,08 złotych,
- 29) faktury z dnia 15 marca 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 558 kg, na kwotę: 7 653,91 złotych,
- 30) faktury z dnia 18 marca 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 503 kg, na kwotę: 11 415,50 złotych,
- 31) faktury z dnia 19 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 286 kg, na kwotę: 63 388,94 złotych,
- 32) faktury z dnia 19 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 71 kg, na kwotę: 173,24 złotych,
- 33) faktury z dnia 24 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 925 kg, na kwotę: 17 842,50 złotych,
- 34) faktury z dnia 25 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 723 kg, na kwotę: 3 771,87 złotych,
- 35) faktury z dnia 26 marca 2004 roku o (...) ilość złomu: 1 773 kg, na kwotę: 10 999,45 złotych, .
- 36) faktury z dnia 26 marca 2004 roku o (...) ilość złomu: 2 091 kg, na kwotę: 14 105,2 złotych,
- 37) faktury z dnia 29 marca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 630 kg, na kwotę: 9 943,00 złotych,
- 38) faktury z dnia 30 marca 2004 roku o (...) ilość złomu: 2 772 kg, na kwotę: 16 571,02 złotych,
- 39) faktury z dnia 1 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 103 kg, na kwotę: 27 715,11 złotych,
- 40) faktury z dnia 1 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 313 kg, na kwotę: 23 354,34 złotych,
- 41) faktury z dnia 2 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 20 800 kg, na kwotę: 13 449,28 złotych,
- 42) faktury z dnia 5 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 399 kg, na kwotę: 13 882,60 złotych,
- 43) faktury z dnia 6 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 487 kg, na kwotę: 10 138,93 złotych,
- 44) faktury z dnia 6 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 670 kg, na kwotę: 8 659,32 złotych,
- 45) faktury z dnia 7 kwietnia 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 19 300 kg, na kwotę: 13 421,22 złotych,
- 46) faktury z dnia 7 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 16 780 kg, na kwotę: 13 613,61 złotych,
- 47) faktury z dnia 8 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 9 750 kg, na kwotę: 14 155,05 złotych,
- 48) faktury z dnia 9 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 086 kg, na kwotę: 13 659,24 złotych,
- 49) faktury z dnia 13 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 912 kg, na kwotę: 21 226,05 złotych,
- 50) faktury z dnia 15 kwietnia 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1772 kg, na kwotę: 10 231,04 złotych,

- 51) faktury z dnia 15 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 344 kg, na kwotę: 2 149,52 złotych,
- 52) faktury z dnia 19 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 18 200 kg, na kwotę: 13 766,48 złotych,
- 53) faktury z dnia 20 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 835 kg, na kwotę: 22 925,63 złotych,
- 54) faktury z dnia 21 kwietnia 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 845 kg, na kwotę: 9 515,63 złotych,
- 55) faktury z dnia 23 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 23 050 kg, na kwotę: 13216,87 złotych,
- 56) faktury z dnia 22 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 17 100 kg, na kwotę: 13 977,54 złotych,
- 57) faktury z dnia 23 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 606 kg, na kwotę: 3 101,85 złotych,
- 58) faktury z dnia 23 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 359 kg, na kwotę: 1 932,24 złotych,
- 59) faktury z dnia 26 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 22 980 kg, na kwotę: 13 036,55 złotych,
- 60) faktury z dnia 27 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 8 850 kg, na kwotę: 13 604,22 złotych,
- 61) faktury z dnia 29 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 988 kg, na kwotę: 11 520,70 złotych,
- 62) faktury z dnia 28 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 18 240 kg, na kwotę: 13 351,68 złotych,
- 63) faktury z dnia 30 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 4 340 kg, na kwotę: 26 209,26 złotych,
- 64) faktury z dnia 30 kwietnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 938 kg, na kwotę: 9 898,71 złotych,
- 65) faktury z dnia 1 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 996 kg, na kwotę: 19 668,59 złotych,
- 66) faktury z dnia 6 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 kpl., na kwotę: 58,56 złotych,
- 67) faktury z dnia 11 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 6 225kg,na kwotę: 46 359,63 złotych,
- 68) faktury z dnia 17 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 625 kg, na kwotę: 17 128,19 złotych,
- 69) faktury z dnia 17 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 926 kg, na kwotę: 4 303,06 złotych,
- 70) faktury z dnia 19 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 641kg, na kwotę: 20 419,99 złotych,
faktury z dnia 20 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 138 kg, na kwotę: 5 703,62 złotych,
- 71) faktury z dnia 26 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 138 kg, na kwotę: 7 750,66 złotych,
- 72) faktury z dnia 26 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 853 kg, na kwotę: 4 307,10 złotych,
- 73) faktury z dnia 28 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 919 kg, na kwotę: 18 018,79 złotych,
- 74) faktury z dnia 28 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 886 kg, na kwotę: 4 539,86 złotych,
- 75) faktury z dnia 31 maja 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 920 kg, na kwotę: 3 928,40 złotych,
- 76) faktury z dnia 2 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 298 kg, na kwotę: 7 167,62 złotych,
- 77) faktury z dnia 4 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 905 kg, na kwotę: 15 101,52 złotych,
- 78) faktury z dnia 9 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 078 kg, na kwotę: 20 304,21 złotych,

- 79) faktury z dnia 14 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 920 kg, na kwotę: 4 152,88 złotych,
- 80) faktury z dnia 14 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 5 154 kg, na kwotę: 31119,27 złotych,
- 81) faktury z dnia 18 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 509 kg, na kwotę: 32 119,79 złotych,
- 82) faktury z dnia 21 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 375 kg, na kwotę: 13 618,25 złotych,
- 83) faktury z dnia 23 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 436 kg, na kwotę: 6 873,48 złotych,
- 84) faktury z dnia 24 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 289 kg, na kwotę: 15 270,37 złotych,
- 85) faktury z dnia 28 czerwca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 739 kg, na kwotę: 2 871,27 złotych,
- 86) faktury z dnia 2 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 735 kg, na kwotę: 8 466,80 złotych,
- 87) faktury z dnia 2 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 196 kg, na kwotę: 25 911,46 złotych,
- 88) faktury z dnia 7 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 357 kg, na kwotę: 23 825,14 złotych,
- 89) faktury z dnia 7 lipca 2004 roku o numerze (...) ilość złomu: 2 357 kg, na kwotę: 23 825, 14 złotych,
- 90) faktury z dnia 8 lipca 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 840 kg, na kwotę: 4 099,20 złotych,
- 91) faktury z dnia 5 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 181 kg, na kwotę: 6 959,86 złotych,
- 92) faktury z dnia 14 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 330 kg, na kwotę: 20 455,98 złotych,
- 93) faktury z dnia 15 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 195 kg, na kwotę: 856,44 złotych,
- 94) faktury z dnia 16 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 212 kg, na kwotę: 11119,93 złotych,
- 95) faktury z dnia 23 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 390 kg, na kwotę: 7 936,46 złotych,
- 96) faktury z dnia 28 lipca 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 1 095 kg, na kwotę: 5 343,60 złotych,
- 97) faktury z dnia 28 lipca 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 682 kg, na kwotę: 4 655,88 złotych,
- 98) faktury z dnia 2 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 724 kg, na kwotę: 8 521,46 złotych,
- 99) faktury z dnia 5 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 547 kg, na kwotę: 12 653,23 złotych,
- 100) faktury z dnia 10 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 812 kg, na kwotę: 8 521,46 złotych,
- 101) faktury z dnia 11 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 902 kg, na kwotę: 4 181,67 złotych,
- 102) faktury z dnia 13 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 745 kg, na kwotę: 22 923,19 złotych,
- 103) faktury z dnia 23 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 4 634 kg, na kwotę: 28 152,35 złotych,
- 104) faktury z dnia 25 sierpnia 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 306 kg, na kwotę: 18 100,65 złotych,
- 105) faktury z dnia 1 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 541 kg, na kwotę: 21 451,44 złotych,
- 106) faktury z dnia 9 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 320 kg, na kwotę: 1 366,40 złotych,
- 107) faktury z dnia 7 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 3 184 kg, na kwotę: 23 810,37 złotych,

- 108) faktury z dnia 7 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 342 kg, na kwotę: 1 106,42 złotych,
- 109) faktury z dnia 13 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 310 kg, na kwotę: 13 012,22 złotych,
- 110) faktury z dnia 13 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 886 kg, na kwotę: 3 765,77 złotych,
- 111) faktury z dnia 17 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 695 kg, na kwotę: 5 208,36 złotych,
- 112) faktury z dnia 17 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 1 430 kg, na kwotę: 7 065,63 złotych,
- 113) faktury z dnia 23 września 2004 roku o numerze: (...) ilość złomu: 2 324 kg, na kwotę: 12 788,47 złotych,
- 114) faktury z dnia 23 września 2004 roku o numerze:(...) ilość złomu: 32 kg, na kwotę: 253,46 złotych.

dokumentujących nie zaistniała sprzedaż złomu w ilości 328.394,2 kg o łącznej wartości 1.182.784,88 złotych przez przedsiębiorstwo Firma Usługowo- Handlowa (...), O. na rzecz Przedsiębiorstwa (...) w C., a następnie środki te samodzielnie wypłacał lub przyjmował w gotówce po ich wypłaceniu przez ustaloną osobę, tj. występku z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na mocy art. 299 § 1 k.k., skazał go na karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 80 / osiemdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 /pięćdziesięciu/ złotych,

VI. uniewinnił oskarżonego H. Ś. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Nadto wyrok zawiera rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w stosunku do oskarżonego H. Ś. w całości rozstrzygnięć natomiast w stosunku do oskarżonego J. B. w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 części wstępnej wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych J. B. i J. K. przy czym, z uwagi na fakt, iż zarówno oskarżony J. K. jak i jego obrońca nie złożyli wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. sporządził je tylko w odniesieniu do oskarżonego J. B.. Obrońca oskarżonego J. B., adw. R. B. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części tj. odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. III i wskazując jako podstawę zaskarżenia na art. 438 k.p.k. zarzucił :

I. obrazę przepisów postępowania , która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób przekraczający zasady swobodnej oceny dowodów i poczynienie ustaleń dowolnych, nie wynikających w żadnej mierze ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyrażającej się w daniu wiary zeznaniom i wyjaśnieniom W. F. i M. S., nie potwierdzonych w najmniejszym stopniu innymi dowodami, a odmówienia dania wiary innym dowodom;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
- art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającej na nie wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku tj. związku z przestępstwem zachowań przypisanych J. B., które to zachowania nie są przez prawo zabronione;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na poczynieniu ustaleń nie wynikających z materiału dowodowego lub z tym materiałem sprzecznych, a mianowicie:

- wynikający z faktu oparcia tych ustaleń na materiale dowodowym zgromadzonym z obrazą przepisów prawa procesowego wskazaną w pkt. 1.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł alternatywnie:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. B. odnośnie czynu zarzucanego mu w pkt. III wyroku, ewentualnie;
- o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Słupsku, celem ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców tego oskarżonego, adw. P. L. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego R. S. (pisownia oryginalna) w części skazującej oskarżonego, tj. odnośnie punktów : II, III, IV oraz VII części dyspozytywnej wyroku oraz w części uzasadnienia , w której Sąd ustalił, że J. B. w okresie od 27 stycznia 2006 r. do 13 lutego 2006 r. w K. dopuścił się czynu z art. 239 § 1 k.k. (pisownia oryginalna).

Na podstawie art. 438 pkt. 1 – 4 k.p.c. (również pisownia oryginalna) zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, to jest:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, a w szczególności przez jednostronną ocenę zeznań świadka M. S. poprzez uznanie ich za całkowicie wiarygodne, mimo występujących w nich sprzeczności i braku ich potwierdzenia w innym obiektywnym materiale dowodowym oraz ich sprzeczności z zeznaniami wiarygodnych świadków, t.j. w szczególności świadków : M. G. , K. B., B. B. , A. Ś., J. M. , P. G., R. K., czy wreszcie W. i T. P.; a także uznaniu, że M. S. (pisownia oryginalna) nie miał powodów, aby zeznawać na niekorzyść J. B., podczas gdy nawet z zeznań tego świadka wynika, że korzystał on z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku z ujawnieniem rzekomych przestępstw popełnionych przez J. B., zatem miał on interes w tym, aby przedstawić postępowanie J. B. w ten sposób, aby zostało ono zakwalifikowane jako przestępstwo; ponadto jak wynika z zeznań M. S. i W. F. obaj świadkowie oskarżenia wielokrotnie kontaktowali się ze sobą i mogli uzgadniać swoje zeznania, co podważa ich wiarygodność, albowiem mogli oni uzgadniać niekorzystną dla oskarżonego wersję zdarzeń;

- a także, poprzez uznanie, że z zeznań M. S. jednocześnie wynika, że oskarżony J. B. dopuścił się zarzucanych mu czynów polegających na podżeganiu do przestępstw oszustwa i zabójstwa, podczas gdy zeznania tego świadka nie są wiarygodne i zawierają szereg sprzeczności i niejasności, których Sąd nie usunął, w szczególności świadek zaprzeczał sobie, raz twierdząc pierwotnie, że nie wie nic na temat handlu złodem przez J. B., a dopiero po wielu latach, w 2012 r. , przedstawiając rozmowę z J. B. na temat rzekomego procederu fikcyjnego handlu złodem; a zeznania M. S. w zakresie rzekomego podżegania do oszustwa były także sprzeczne z zeznaniami innych świadków, a w szczególności : B. B., A. Ś. i J. M.; ponadto z zeznań świadka nie wynikało jednoznacznie, że J. B. nakłaniał świadka do zabójstwa W. F., ani nie wynikało to, że chciał aby świadek popełnił ten czyn i obiecywał w zamian zapłatę; Sąd nie wyjaśnił, dlaczego na podstawie wieloznacznych i sprzecznych wewnętrznie zeznań świadka ustalił właśnie taką a nie inną wersję zdarzeń, dlaczego odrzucił inne interpretacje wypowiedzi i zachowania J. B., które można wyprowadzić z zeznań M. S., czym Sąd naruszył również art.424 § 1 pkt. 1 k.p.k;

- poprzez uznanie za wiarygodne zeznań W. F. o tym, że słyszał on od innych osób, że planowany jest zamach, na jego zdrowie i życie, podczas gdy żaden z wymienionych przez niego świadków (J. J., L. B., T. N.) nie potwierdził tej okoliczności, a wręcz jej zaprzeczył;

- poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego J. B., który wskazał, że M. S. spotykał jedynie sporadycznie;

- naruszenie art. 366 § 1 k.k. (pisownia oryginalna) poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, a mianowicie rzeczywistej treści rzekomych wypowiedzi J. B., w których miał on podżegać M. S. do popełnienia zabójstwa;

- art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości w sprawie na niekorzyść oskarżonego, to jest co do tego, że oskarżony J. B. rzeczywiście dopuścił się czynu podżegania do popełnienia zabójstwa, czy jedynie w rozmowie z M. S. wygłosił wypowiedź, w której można, co najwyżej, odczytać życzenie, zamiar, który nie stanowił nawet usiłowania dokonania przestępstwa;

- art. 443 k.p.k. poprzez zmianę ustaleń faktycznych w uzasadnieniu wyroku, w porównaniu do ustaleń poczynionych na przez Sąd I instancji (pisownia oryginalna) w poprzednim uzasadnieniu wyroku wydanym przez Sąd Okręgowy w Słupsku w niniejszej sprawie w dniu 24 lutego 2011 r., tj. poprzez ustalenie, że oskarżony J. B. rzekomo dopuścił się czynu z art. 239 k.k.. podczas gdy poprzednio Sąd nie poczynił takich ustaleń a ewentualne działanie oskarżonego w postaci utrudniania postępowania karnego (o ile miałyby miejsce) nie mieściły się w granicach czynu opisanego w akcie oskarżenia w punkcie I części wstępnej wyroku;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, że oskarżony J. B. dopuścił się przestępstwa usiłowania podżegania M. S. do popełnienia przestępstwa oszustwa oraz usiłowania podżegania tej samej osoby do popełnienia zbrodni zabójstwa W. F., podczas gdy materiał dowodowy nie zawierał dostatecznych podstaw do poczynienia takich ustaleń, jedynym dowodem, na którym Sąd oparł swoje ustalenia były niewiarygodne zeznania M. S.;

- błędne ustalenie, że J. B. chciał, aby M. S. zabił W. F. oraz, że go do tego namawiał i obiecywał w zamian wynagrodzenie, podczas gdy nawet z zeznań M. S. takie okoliczności w sposób jednoznaczny nie wynikają;

- błędnym ustaleniu, że w okresie od 27 stycznia 2006 r. do 13 lutego 2006 r., oskarżony dopuścił czynu z art. 239 § 1 k.k., jak również błędnym ustaleniu tego, że wszelkie czynności polegające na wystawieniu dokumentów Gospodarstwa Rolnego i spółki (...) dotyczące sprzedaży złomu na rzecz G. N., wprowadzenie ich do dokumentacji księgowej, jak również wydanie ich J. K. miały miejsce za wiedzą i zgodą oskarżonego, podczas gdy w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że oskarżony wiedział i akceptował te działania, a tym bardziej, że je zlecał;

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej za oba czyny, w szczególności poprzez wymierzenie kary 3 – ech lat pozbawienia wolności za czyn, który nie pociągnął za sobą żadnych następstw i nie stanowił żadnego zagrożenia dla dobra oskarżonego;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz art. 15§ 1 (tak w oryginale) poprzez uznanie, że ustalony przez Sąd stan faktyczny można zakwalifikować jako podżeganie do zabójstwa, podczas gdy ustalony stan faktyczny nie daje podstaw do takiej kwalifikacji zachowania oskarżonego, a co najwyżej, do stwierdzenia, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego i zmianę ustaleń co czynu zakwalifikowanego z art. 239 § 1 k.k. poprzez uznanie, że oskarżony nie dopuścił się tego czynu, względnie, o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto obrońca wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarówno zarzuty sformułowane w obydwu środkach odwoławczych jak i przywołana na ich poparcie argumentacja nie zasługują na uwzględnienie co powoduje, że apelacje są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Ze względu na to, że obydwie apelacje oparte są na tych samych bądź bardzo zbliżonych zarzutach, Sąd Apelacyjny pojął decyzję o odniesieniu się do nich łącznie.

Przed przystąpieniem do szczegółowego ustosunkowania się do tychże zarzutów nie można przejść do porządku nad dostrzeżonymi w obydwu apelacjach błędami, które można byłoby, co oczywiste, zakwalifikować do kategorii oczywistych omyłek pisarskich „lapsus calami” gdyby nie to, że dotyczą one elementarnych kwestii związanych z

realizacją obowiązku obrończego. I tak : w apelacji adwokata R. B. wskazano, że zaskarża wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu. Wprawdzie obrońca sprostował ów błąd na rozprawie, ale braku dotyczącego nie wskazania podstawy prawnej zaskarżenia wyroku już nie wskazano.

Powołanie się ogólnikowo na art. 438 k.p.k. przez profesjonalny podmiot uczestniczący w postępowaniu, jak się wydaje, nie powinno mieć miejsca.

Jeszcze większa, niestety, ilość błędów wystąpiła w apelacji, której autorem jest adw. P. L., który zaskarżył wyrok na korzyść R. S. (?!), jako podstawę prawną zaskarżenia wyroku wskazano na przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, wśród licznych zarzutów postawiono także i ten, dotyczący naruszenia art. 366 § 1 k.k., zamiast k.p.k. Inne błędy zasygnalizowano w streszczeniu zarzutów apelacji.

Dla „oczyszczenia przedpola” do dalszych rozważań warto także zauważyć, że poczynione przez obydwu autorów apelacji zastrzeżenie, że wnoszą ją „na korzyść” oskarżonego musi być postrzegana w kategoriach swoistego superfluum, skoro rola obrońcy polega na reprezentowaniu interesów prawnych oskarżonego i już z samej istoty stosunku obrończego zdefiniowanego w art. 86 § 1 k.p.k. wynika, że obrońca może przedsięwziąć czynności procesowe jedynie na korzyść oskarżonego. Gdyby bowiem podjął czynności niekorzystne, to byłyby one nieskuteczne. Tak więc, w sytuacji gdy autorem środka odwoławczego jest obrońca, kierunek tego środka odwoławczego rozumiany jako związek łączący ten środek z interesem procesowym oskarżonego wynika już z samego faktu, że został wniesiony właśnie przez obrońcę. W konsekwencji, zbędne było dodatkowe akcentowanie w treści apelacji, że została wniesiona na korzyść oskarżonego.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez adw. P. L. zarzut obrazy prawa materialnego, który już ze swej istoty jest zarzutem pozbawionym podstaw. Zarzut obrazy prawa materialnego polega na nieprawidłowym zastosowaniu, względnie niezastosowaniu, prawa materialnego (w tym przypadku Kodeksu karnego) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Owe wadliwe zastosowanie (niezastosowanie) prawa materialnego musi mieć postać polegającą np. na :

- skazaniu oskarżonego za popełnienie przestępstwa mimo, że przypisany mu czyn nie zawierał znamion przestępstwa;
- przyjęciu kwalifikacji prawnej czynu, najczęściej mającej postać zastosowania niewłaściwego przepisu do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Natomiast zarzut ten należy uznać za pozbawiony podstaw wówczas, gdy zdaniem skarżącego, wadliwość orzeczenia w rzeczywistości jest rezultatem poczynienia błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę bądź też, jest efektem naruszenia przepisów prawa procesowego (por. wyrok składu 7 sędziów SN z dnia 26.06.1996 r., II KKN 9/96, publ. „Wokanda”, nr. 11/1996; post SN z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, publ. Lex Polonica nr 392 317; post. SN z dnia 27.05.2002 r, V KKN 314/01, publ. Lex Polonica nr 392 319.)

Tymczasem analiza treści tego zarzutu, a przede wszystkim argumentacji przywołanej na jego poparcie a także zważywszy na końcowe wnioski zawarte w apelacji jednoznacznie wskazują na to, że w istocie dotyczy on zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego pkt. III wyroku podlegającego na niesłusznym, nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony w ogóle dopuścił się popełnienia czynu przypisanego mu w tym punkcie wyroku, gdy tymczasem, w ocenie skarżącego, jeżeli już, to J. B. dobrowolnie odstąpił od popełnienia przypisanego mu czynu. (co też jest elementem ustaleń faktycznych a nie oceny prawnomaterialnej). Na marginesie należy zaakcentować, iż obrońca błędnie wskazał, że Sąd I – ej instancji zachowanie oskarżonego zakwalifikował jako podżeganie do zabójstwa gdy w rzeczywistości przypisano mu popełnienie czynu w formie stadialnej tj. usiłowania do podżegania dokonania zabójstwa. (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.).

W tej sytuacji zarzut obrazy prawa materialnego jest całkowicie pozbawiony podstaw.

Nie zasługuje także na uwzględnienie przedstawiony w obydwu apelacjach zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Należy w związku z tym zarzutem przypomnieć, iż zastosowanie w procesie wnioskowania reguły „in dubio pro reo” czyli nakaz rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, nie może prowadzić do traktowania ich w sposób uproszczony. Dla uznania, że ów nakaz został naruszony, nie jest wystarczające zgłoszenie tego rodzaju wątpliwości przez obrońcę, wątpliwości odnoszących się do poczynionych ustaleń faktycznych lub dokonanej wykładni prawa. Nakaz ten nie oznacza obowiązku wyboru przez Sąd najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji lecz stanowi zakaz kreowania niekorzystnych domniemań wówczas, gdy nie jest możliwe ustalenie faktów. Nie wyczerpująca, pobieżna (w ocenie skarżącego) analiza materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd meriti nie może stwarzać podstawy do sięgania po tenże przepis, którego adresatem jest – co warto podkreślić – Sąd a nie strona postępowania a to dlatego, że w omawianym przepisie jest mowa o wątpliwościach, które podczas rozstrzygnięcia sprawy powziął właśnie Sąd i nikt inny. (por. M. Cieślak: „Polska procedura karna” s. 342 – 343, wyd. PWN 1973 r; wyrok SN z dnia 14.05.1999 r, IV KKN 714 / 98, publ. OSN PiPr 4/ 2000, poz. 8; post. SN z dnia 21.07.2009 r, IV KK 142 / 09, publ. Lex 519641; post. SN z dnia 05.08.2009 r; II KK 36 / 09, publ. OSNKW 9 / 2009, poz. 80).

Tak więc, jeżeli ustalenia faktyczne są rezultatem przypisania waloru wiarygodności temu lub innemu dowodowi, to w sposób uzasadniony, a tym samym skuteczny, nie można stawiać zarzutu naruszenia reguły, o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Zastrzeżenia odnoszące się do wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie w płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd meriti w granicach sędziowskiej swobody oceny, mającej swoje zakotwiczenie w treści art. 7 k.p.k. bądź też, przekroczenia tychże granic i wkroczenia w sferę dowolności.

Z uzasadnienia obydwu apelacji ewidentnie wynika, iż zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. powiązany został z zarzutem popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i dotyczy on obydwu czynów przypisanych oskarżonemu. To oznacza, że skarżący zignorowali wyrażane konsekwentnie zarówno w orzecznictwie jak i w piśmiennictwie zapatrywanie, że nie można zasadnie stawiać sądowi zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jeżeli równoległe podnosi się zarzut odnoszący się do treści poczynionych ustaleń faktycznych.

Należy przy tym podkreślić, że tak postawiony zarzut nie może być li tylko polemiką z ustaleniami i ocenami Sądu I instancji zaprezentowanymi w części merytorycznej wyroku lecz winien zmierzać do wykazania, jakich to konkretnie uchybień odnośnie zasad logicznego rozumowania i wnioskowania, w oparciu o doświadczenie życiowe, dopuścił się Sąd w ocenie materiału dowodowego, który zgromadzono w sprawie.

Utrwalony w ciągu wielu lat pogląd prezentowany zarówno w doktrynie jak i w judykaturze sprowadza się do konkluzji, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd mogą być skutecznie zakwestionowane a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wówczas, gdyby w procesie dochodzenia do nich tenże Sąd uchybił dyrektywom zawartym w art. 7 k.p.k., pominał dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy lub oparł się na dowodach nieujawnionych w toku przewodu sądowego. Natomiast ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem powyższych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i w sytuacji gdy nie zachodzą przedstawione wyżej okoliczności, brak jest podstaw do zakwestionowania zarówno poczynionych ustaleń, jak i końcowego rozstrzygnięcia, tym bardziej wówczas, gdy Sąd nie orzekł z obrazą art. 410 k.p.k. (por. wyrok SN z dnia 09.11.1990 r, WRN 149 / 90, publ. OSNKW 7 – 9 / 1991, poz. 41). Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd a zwłaszcza przede wszystkim, na wyjaśnieniach oskarżonego, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 29.10.2010 r., II AKa 162/10, KZS 2011/3/47). Tymczasem rzeczą charakterystyczną dla obydwu apelacji jest to, że nie sformułowano w nich zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. (art. 92 k.p.k.), co oznacza, że kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy sprowadza się do zanegowania trafności ocen wyprowadzonych z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W tym układzie, niezrozumiałą jest zarzut odnoszący się do naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. (mylnie opisany jako k.k.), który to przepis odnosi się zarówno do aspektów formalnych procedowania przed sądem: „przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem” jak i merytorycznych t.j.: „dba o wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy”. W tym drugim elemencie chodzi o przeprowadzenie przede wszystkim poprzez realizację zasady bezpośredniości wszystkich dowodów mających

znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc zarówno tych które zostały zawnioskowane przez strony procesowe jak i tych, które należało przeprowadzić z urzędu (art. 4 k.p.k. i art. 167 k.p.k.) a to po to, aby zasada prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) mogła być realizowana w maksymalnie pełnym zakresie. Wobec nie wskazania przez adw. P. L. jakich to dowodów, mających znaczenie dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy nie przeprowadzono, zarzutów należy uznać za gołosłowny bądź też, jest on wynikiem nieprawidłowej interpretacji znaczenia owego przepisu w procedurze karnej. Wydaje się, że ta konstatacja jest uprawniona, skoro argumentem wspierającym ów zarzut miało być: „nie wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, a mianowicie rzeczywistej treści rzekomych wypowiedzi J. B., w których miał on podżegać M. S. do popełnienia zabójstwa”. (s. 3 apelacji). Reasumując dotychczasowy wątek rozważań należy stwierdzić, że zarówno zarzut obrazy prawa materialnego, jak też, zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k. czy art. 366 § 1 k.p.k. nie znajdują merytorycznego uzasadnienia.

Podobnie krytyczne stanowisko należało zająć odnośnie zarzutu obrazy przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k. w kontekście analizy, rozważań i oceny materiału dowodowego dotyczącego obydwu przypisanych oskarżonemu czynów jak i czynu, od popełnienia którego oskarżony został uniewinniony (zarzut obrazy art. 443 k.p.k. przy sporządzaniu uzasadnienia wyroku odnośnie powodów uniewinnienia).

Przede wszystkim należy zauważyć, iż wszystkie trzy zarzuty były już przedmiotem osądu przez Sąd Okręgowy w Słupsku (wyrok z dnia 24.02.2011 r., sygn. akt: II K 114 / 07).

W wyniku przeprowadzonej kontroli instancyjnej wyrok ten odnośnie trzech zarzutów postawionych oskarżonemu został uchylony a sprawę w tej części przekazano Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd meriti realizując wszystkie wskazówki i zalecenia Sądu odwoławczego, przeprowadzając postępowanie dowodowe w pełnym zakresie zaoferowanych przez strony dowodów poddał je następnie wnikliwej analizie, w wyniku czego oskarżony m. in. został uniewinniony od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 części wstępnej wyroku,. Wprawdzie – pośrednio – również i to rozstrzygnięcie sądu jest przedmiotem zaskarżenia ze strony obrońcy, a mianowicie adw. P. L., który zaskarżył uzasadnienie wyroku, nie godząc się z ustaleniami i wywodami Sądu odnośnie przyczyn uniewinnienia, ale i w tym zakresie apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zważywszy, iż drugi z obrońców także zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania t.j art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. (wprawdzie tylko w kontekście zanegowania sprawstwa oskarżonego odnośnie czynu związanego z usiłowaniem podżegania do zabójstwa W. F.), w związku z tym należy przypomnieć, że z treści art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w sposób jednoznaczny wynika, iż pisemne uzasadnienie wyroku jest dokumentem o charakterze sprawozdawczym i w jego treści powinien być zawarty, uporządkowany wynik narady, z dokładnym wskazaniem podstawy faktycznej i prawnej wyroku. Innymi słowy, uzasadnienie wyroku powinno przedstawić logiczny proces przebiegu analizy materiału dowodowego, który doprowadził Sąd orzekający do określonych wniosków w przedmiocie winy, jej zakresu i kary, bądź też podstaw uniewinnienia.

Tak więc, zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.byłby skuteczny tylko wówczas, gdyby wykazano, że wady w sporządzeniu uzasadnienia wyroku rzeczywiście polegają na nieprecyzyjnym określeniu zachowań oskarżonego, powodują, że orzeczenie jest niezrozumiałe dla stron i skutkują tym, że Sąd odwoławczy nie może przeprowadzić kontroli rozumowania, które doprowadziło Sąd I instancji do określonych wniosków skutkujących wydaniem takiego a nie innego rozstrzygnięcia.

W tym konkretnym przypadku postulat wnikliwej oceny materiału dowodowego skutkującej poczynieniem takich, a nie innych ustaleń stanu faktycznego, odnośnie każdego z zarzucanych oskarżonemu czynów został w pełni zrealizowany. Dotyczy to także powodów uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 części wstępnej wyroku. Zanegowanie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy i przedstawienie swojej własnej, nie może legitymizować trafności tak sformułowanego zarzutu, który sprowadza się do forsowania tezy, iż oskarżony nie wiedział o tym, co dzieje się w jego firmach, jaki jest przepływ dokumentów, kto w imieniu jego firmy je przygotowywał, a w końcu, że nie znał współoskarżonego J. K. czy zmarłego G. N..

Sąd Okręgowy przeprowadził w tym zakresie bardzo wnikliwą analizę zgromadzonego materiału dowodowego, zaprezentował ją w obszernym uzasadnieniu (s. 82 – 99) i miał pełną podstawę do wyprowadzenia z tej analizy takich a nie innych wniosków, nota bene, inspirowanych stanowiskiem Sądu Apelacyjnego zawartym w uzasadnieniu poprzedniego wyroku. Stąd też i to negowane przez obrońcę stanowisko Sądu Okręgowego. Sąd odwoławczy w pełnym zakresie aprobuje.

Dlatego nie ma racji obrońca, kwestionując trafność stanowiska Sądu Okręgowego odnośnie wyjaśnienia przyczyn uniewinnienia oskarżonego. Gdyby Sąd meriti nie zrobił tego precyzyjnie i do końca, to powody uniewinnienia „zawisły by w próżni”. Trzeba przecież zauważyć, że nie leżą one po stronie braku dowodów lecz są wynikiem prawno-karnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto, pogląd Sądu, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa poplecznictwa samo przez się nie przesądza jeszcze o jego odpowiedzialności karnej za ten czyn.

Przechodząc do omówienia przyczyn nieuwzględnienia środków odwoławczych dotyczących rozstrzygnięć zawartych w pkt. II i pkt. III zaskarżonego wyroku, należy stwierdzić, iż zarzuty skierowane przeciwko tym rozstrzygnięciom w głównej mierze dotyczą próby zdyskwalifikowania wiarygodności świadków M. S. (którego adw. R. B. określił mianem „notorycznego kłamcy i oszusta” – s.3 apelacji) i W. F., byłego partnera w interesach prowadzonych przez oskarżonego o to dlatego, że oskarżony złożył w tej sprawie odmienne wyjaśnienia aniżeli zeznali obydwaj świadkowie. W dodatku, pozostali świadkowie tj. : B. B., A. Ś., J. M., J. J., L. B., T. N. nie potwierdzili wersji wydarzeń przedstawionych przez tych dwóch świadków.

W związku z tym, jeszcze raz trzeba przypomnieć, że swobodna a więc zgodna z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego stanowi uprawnienie Sądu i pozostaje pod ochroną tego przepisu dopóki, dopóty skarżący nie wykaże, iż Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na dowodach nieujawnionych w toku przewodu sądowego (co w niniejszej sprawie nie miało miejsca i który to zarzut nie został przez skarżących podniesiony) bądź też, oparł je na dowodach ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, prawidłowym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym. W tym przypadku, tego rodzaju okoliczności nie zostały przez apelujących przekonująco wykazane. Oczywiście, w powstałym układzie procesowym, gdzie oskarżenie opierało się przede wszystkim na wyjaśnieniach i zeznaniach M. S. i W. F. depozycje tych dwóch osób wymagały wszechstronnej, rozważnej i wnikliwej analizy. Wbrew ocenom autorów apelacji, Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy w pełni sprostał temu zadaniu i dlatego też, wyprowadzone z analizy końcowe wnioski odnośnie wiarygodności tych dwóch świadków zasługują na aprobatę Sądu odwoławczego. Nie bez przyczyny kształtowanie przekonania Sądu o wiarygodności dowodu jest pochodną bezpośredniego kontaktu Sądu orzekającego z dowodem, który jest przeprowadzany na rozprawie. Tak więc, o ocenie czy świadek kłamie, czy też mówi prawdę, oprócz samej treści wypowiedzi decydują także inne okoliczności, które powinny być brane pod uwagę. Chodzi mianowicie o motyw zemsty świadka czy też obawa przed zemstą oskarżonego, interes procesowy świadka stojącego pod zarzutami popełnienia przestępstw w innym postępowaniu karnym. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżących, że dowód z zeznań świadka, który odpowiada w innym postępowaniu karnym powinien być z góry uznany za dowód o mniejszej wartości czy wręcz niewiarygodny albowiem ma on interes procesowy w pomawianiu innych osób o popełnienie czynów ściganych przez prawo karne.

Tymczasem taki dowód, jak każdy inny, podlega swobodnej ocenie Sądu i wbrew stanowisku skarżących, może stanowić podstawę ustaleń faktycznych oczywiście wówczas, gdy zostanie uznany za wiarygodny.

W związku z tym, stanowisko Sądu I – ej instancji obszernie, wnikliwe i co najważniejsze, przekonująco uargumentowane odnośnie uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstw przypisanych mu w pkt. II i pkt. III zaskarżonego wyroku zasługuje na pełną aprobatę.

Jak już była o tym wyżej mowa, większość zarzutów w obydwu apelacjach ukierunkowana jest na zdyskredytowanie osoby świadka M. S.. Tymczasem, Sąd Okręgowy bardzo starannie rozważył dowody przemawiające za wiarygodnością zeznań tego świadka, dostrzegł nieznaczne różnice w poszczególnych depozycjach, przeanalizował je i ocenił. Stąd też zarzuty sprzeczności i niejasności występujących w zeznaniach tego świadka nie są na tyle przekonujące, by mogły

skutkować negatywną oceną stanowiska Sądu I instancji zaprezentowanego na 10 – ciu stronach (100 do 110), w którym to logicznie przedstawił argumenty przemawiające za tym, że oskarżony usiłował podzegać świadka M. S. do popełnienia przestępstwa oszustwa, które miało polegać na doprowadzeniu różnych podmiotów gospodarczych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przez fakt pozornego zakupu towarów na rzecz przedsiębiorstwa (...), pozornego bo bez zamiaru zapłaty. Konkluzja Sądu, że w wyjaśnieniach a następnie i w zeznaniach świadka M. S., co prawda, wystąpiły pewne nieścisłości, a to z uwagi na fakt wielokrotnego przesłuchiwania na te same okoliczności w dodatku, w znacznych, kilkuletnich odstępach czasu, to jednakowoż różnice te nie mogły mieć decydującego wpływu na ocenę ich wiarygodności, jest jak najbardziej słuszna. A z tych zeznań niewątpliwie wynikało, że oskarżony J. B. nakłaniał M. S. do wyłudzeń towarów kupowanych na tzw. odroczonej termin płatności przy czym spotkał się ze strony świadka z odmową.

Podobnie rzecz się ma z oceną wiarygodności zeznań tego świadka w związku z przypisaniem oskarżonemu usiłowania podzegania do popełnienia zabójstwa świadka W. F.. Zważywszy na wagę stawianego zarzutu, chociażby w aspekcie odpowiedzialności karnej, Sąd Okręgowy dokonał bardzo precyzyjnej analizy zeznań świadka M. S., który przecież jako jedyny, oprócz samego oskarżonego, był uczestnikiem tej rozmowy. W związku z tym nieprawdziwy jest zarzut obrońcy, że poczynione przez Sąd ustalenie, iż oskarżony proponując świadkowi dokonanie zabójstwa oferował jednocześnie za to zapłatę, nie jest poparte żadnym dowodem. Odwoływanie się przy tym do wypowiedzianego na rozprawie w dniu 17.10.2012 r., przez świadka zdania: „ Rozmowa skończyła się praktycznie zaraz po tym, jak się zaczęła, dlatego nie przeszliśmy do wynagrodzenia” (k-2528), mającego zdaniem obrońcy, przemawiać za tym, że powyższe ustalenie Sądu jest błędne, jest zabiegiem chybionym. Jak wynika z treści uzasadnienia, podstawą do poczynienia ustaleń w tym zakresie były wyjaśnienia złożone przez świadka w dniu 02.04.2007 r., (k 1357 odczytane na k 2529v.; po odczytaniu potwierdzone przez świadka) w których, powiedział : „..... B. po paru dniach stwierdził, że F. ma zniknąć raz na zawsze, tak aby go nikt nie znalazł (...) Ja to zrozumiałem, że B. chce aby ktoś zabił F. – zwracając się z tym do mnie namawiał mnie abym ja to zrobił – powiedział, że za to dobrze zapłaci, nie powiedział ile, ja na to odpowiedziałem, że mnie to nie interesuje”.

W tym stanie rzeczy, ustalenie dotyczące propozycji zapłaty w zamian za dokonanie zabójstwa świadka W. F. jest prawidłowe a fragment cytowanej przez obrońcę wypowiedzi świadka : „ dlatego nie przeszliśmy do wynagrodzenia” wcale nie stoi w sprzeczności z tym ustaleniem . Jest bowiem rzeczą oczywistą, że wobec jednoznacznie negatywnego stanowiska zajętego przez świadka M. S. już na samym początku rozmowy, że oskarżony z propozycją źle trafił, dalszy wątek w sprawie wynagrodzenia (czyli przejścia do konkretów, za jaką kwotę) nie był już kontynuowany. Poza tym warto zauważyć, że oskarżony we wcześniejszym okresie czasu t.j. (pomiędzy 1 lutego a 31 marca 2004 r. również podzegał świadka do dokonania pobicia W. F., proponując w zamian zapłatę i za czyn ten oskarżony wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia. 24.02.2011 r., sygn.akt: II K 114/07, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22.03.2012 r., sygn.akt: II AKa 395/11 został prawomocnie skazany. W związku z tym argumentacja adw. P. L., że Sąd bezpodstawnie uznał za niewiarygodne wyjaśnienia J. B., w których to zaprzeczał ażeby kiedykolwiek namawiał do pobicia W. F. właśnie w tym przypadku pozbawiona jest podstaw, skoro kwestia ta została prawomocnie rozstrzygnięta. Sąd Okręgowy prawidłowo dostrzegł eskalację postawy oskarżonego, pobudki i motywy które stymulowały go do przestępczego działania. Dokonał także prawidłowej analizy prawnokarnej zachowania oskarżonego, które ocenił jako usiłowanie podzegania M. S. do dokonania zabójstwa W. F.. Stanowisko swoje przedstawił w obszernym i przekonującym uzasadnieniu (s.114 – s. 119). W tym kontekście zupełnie niezrozumiałą jest zarzut obrońcy, adw. R. B., jakoby Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającej na niewyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku, skoro w rzeczywistości uczynił to na 6 – ciu stronach jego uzasadnienia.

Odnosząc się do postawionego w apelacji adw. P. L. zarzutu rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu za obydwa czyny należy stwierdzić, iż zarzut ten nie znalazł szerszego rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji. Obrońca w swojej argumentacji skoncentrował się na zanegowaniu oceny Sądu dotyczącej tego, że zachowania oskarżonego potraktował jako usiłowania a nie, jak wnioskuje obrońca, że należało je ocenić jako usiłowania nieudolne, albowiem oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania niesłusznie przypisanych mu czynów, co powinno skutkować bezkarnością (art. 15 § 1 k.k.).

W związku z tym należy podkreślić, że problematyka ta, zarówno w kwestiach związanych z prawnokarną oceną zachowania oskarżonego jak i powodów, dla których to nie zastosowano instytucji odstąpienia od wymierzenia kary były przedmiotem analizy Sądu Okręgowego (s. 109 i s. 119; s.131 - 132) i wnioski wyprowadzone z tej analizy zasługują na aprobatę. W tym stanie rzeczy, nie ma potrzeby powtarzania tych samych ocen które zostały, zaprezentowane w obszernych motywach zaskarżonego wyroku, a które to Sąd Apelacyjny w pełnym zakresie akceptuje.

Jednocześnie wobec braku dalszego sprecyzowania zarzutu rażącej niewspółmierności kar należy stwierdzić, że stosując w obydwu przypadkach instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary Sąd meriti w żadnej mierze nie przekroczył granic swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary. Stąd też, biorąc pod uwagę te okoliczności, że naturalną konsekwencją popełnienia przestępstwa powinno być poniesienie przez jego sprawcę kary, że zarówno odpłata za popełnienie przestępstwa jak i względy prewencji indywidualnej oraz generalnej są równorzędnymi celami kary to, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wymierzenie obydwu kar jednostkowych z zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary jak i kary łącznej jawią się jako kary wyważone, orzeczone z uwzględnieniem dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Trafnie Sąd Okręgowy wążąc argumenty przemawiające przeciwko jak i za oskarżonym (przy czym, tych ostatnich trudno dostrzec) wyeksponował element postępującej demoralizacji oskarżonego, która może być przerwana jedynie poprzez podjęcie zdecydowanych działań, mających na celu uświadomienie oskarżonemu, że popełnienie przestępstw po prostu nie może popłacać, a obowiązek przestrzegania porządku prawnego jest nie tylko nakazem moralnym, ale przede wszystkim fundamentalnym warunkiem funkcjonowania w społeczeństwie. Z tych też przyczyn, zważywszy że kary zostały wymierzone w dolnych granicach zagrożenia, nie stwierdzając przy tym zaistnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k.; art. 627 k.p.k., art. 634 k.p.k., art. 636 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. Nr 49 z 1983 r. poz. 223 z późn. zm.)